

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 103/12
Luxemburg, 19 iulie 2012

Hotărârea în cauza C-154/11
Ahmed Mahamdia/Algeria

Un stat străin nu poate invoca faptul că beneficiază de imunitate pentru a se apăra împotriva acțiunii formulate potrivit dreptului muncii de un angajat al ambasadei sale, atunci când acesta din urmă îndeplinește atribuții care nu se înscriu în sfera exercitării autorității publice

Prin urmare, un astfel de angajat poate sesiza instanțele statului membru în care se află ambasada în cauză

Domnul Mahamdia, care are dublă cetățenie, algeriană și germană, a lucrat pentru statul algerian în calitate de șofer în cadrul ambasadei acestuia din Berlin (Germania). Reclamantul contestă în fața instanțelor gemane concedierea sa și solicită acordarea de despăgubiri. Algeria susține însă că beneficiază, în calitate de stat străin, de imunitate de jurisdicție în Germania, recunoscută de dreptul internațional, în temeiul căruia un stat nu poate fi supus jurisdicției unui alt stat. În plus, Algeria invocă clauza, cuprinsă în contractul de muncă pe care l-a încheiat cu domnul Mahamdia, potrivit căreia, în caz de litigiu, competența aparține exclusiv instanțelor algeriene.

În acest context, Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Tribunalul Regional Superior pentru Litigii de Muncă Berlin-Brandenburg) solicită Curții de Justiție să interpreteze Regulamentul nr. 44/2001¹, care stabilește, printre altele, norme privind competența judiciară în materia contractelor individuale de muncă. Aceste norme urmăresc să asigure o protecție adecvată a lucrătorului în calitate de parte contractantă defavorizată. Astfel, atunci când angajatorul are domiciliul în afara teritoriului Uniunii Europene, lucrătorul îl poate acționa în justiție în fața instanțelor din statul membru în care se află „unitatea” acestui angajator în care angajatul își desfășoară activitatea.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, Curtea de Justiție răspunde că o ambasadă a unui stat terț dintr-un stat membru constituie o „unitate” în sensul regulamentului în cadrul unui litigiu referitor la un contract de muncă, încheiat de această ambasadă în numele statului acreditant, dacă atribuțiile îndeplinite de lucrător nu se înscriu în sfera exercitării autorității publice.

Astfel, la fel ca orice altă entitate publică, ambasada poate deveni titulara unor drepturi și obligații cu caracter civil. Aceasta este situația când ambasada încheie contracte de muncă cu persoane care nu îndeplinesc atribuții care se înscriu în sfera exercitării autorității publice. În plus, o ambasadă poate fi asimilată unui centru al operațiunilor care se manifestă în mod permanent către exterior. Pe de altă parte, o contestație din domeniul raporturilor de muncă, precum cea din speță, prezintă o legătură suficientă cu funcționarea ambasadei în ceea ce privește gestionarea personalului său.

În ceea ce privește imunitatea invocată de Algeria, Curtea precizează că această imunitate nu are o valoare absolută. Ea este în general recunoscută atunci când litigiul privește acte de suveranitate. În schimb, aceasta poate fi exclusă în cazul în care acțiunea în justiție privește acte care nu se încadrează în sfera autorității publice.

¹ Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).

Prin urmare, principiul de drept internațional referitor la imunitatea de jurisdicție a statelor nu se opune aplicării Regulamentului nr. 44/2001 atunci când este vorba despre un litigiu care a luat naștere ca urmare a contestării de către lucrător a rezilierii contractului său de muncă, încheiat cu un stat, în privința căruia instanța sesizată constată că atribuțiile îndeplinite de acest lucrător nu se înscriu în sfera exercitării autorității publice.

În ceea ce privește clauza inclusă în contractul de muncă al domnului Mahamdia potrivit căreia, în caz de litigiu, competența aparține exclusiv instanțelor algeriene, Curtea amintește că Regulamentul nr. 44/2001 limitează posibilitatea derogării de la normele de competență pe care le stabilește. Curtea precizează că o convenție atributivă de competență încheiată înainte de nașterea litigiului nu poate împiedica lucrătorul să sesizeze instanțele competente potrivit normelor speciale din acest regulament în materia contractelor individuale de muncă. În caz contrar, obiectivul de a proteja lucrătorul, în calitate de parte contractantă defavorizată, nu ar fi atins.

Prin urmare, o convenție atributivă de competență, încheiată anterior nașterii unui litigiu, poate numai să ofere lucrătorului posibilitatea de a sesiza, în afară de instanțele care sunt în mod normal competente în conformitate cu Regulamentul nr. 44/2001, și alte instanțe, inclusiv, dacă este cazul, cele din afara Uniunii.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708